

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

kpt. Ing. P. S., narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Jiřím Novákem, advokátem
se sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému

první náměstek policejního prezidenta
sídlím Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2022, č. j. PPR-14443-6/ČJ-2022-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 26. 5. 2022, č. j. PPR-14443-6/ČJ-2022-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **11 228 Kč**, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 20. 7. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2022, č. j. PPR-14443-6/ČJ-2022-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně změnil a v ostatním potvrdil rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby Policie ČR (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „Pyrotechnická služba“) ve věcech služebního poměru ze dne 9. 2. 2022, č. j. PYRO-510-11/ČJ-2021-9400KR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jakož i zrušení samotného prvostupňového rozhodnutí.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu doručené dne 4. 5. 2021 (dále také „žádost“) tak, že výrokem I. byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za období od 24. 5. 2017 do 3. 5. 2018 z důvodu promlčení podle § 206 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále také jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 tohoto zákona činí 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula dnem 4. 5. 2021 (dnem doručení žádosti). Výrokem II. byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž je rozhodnuto výrokem v bodech č. I., III. a IV., neboť systém výkonu služby expozitury Frýdek Místek odboru munice Pyrotechnické služby Policie České republiky nenaplnuje zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu. Výrokem III. byly žalobci přiznány nároky na doplatek služebního příjmu v rámci období od 4. 5. 2018 za měsíc červen 2019, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního poměru dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích naplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu, v celkové výši 5 145 Kč služebního příjmu. Konečně IV. výrokem byly žalobci zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 4. 5. 2018 za měsíce květen 2018 až prosinec 2018, leden 2019 až květen 2019, červenec 2019 až prosinec 2019, leden 2020 až září 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplnoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % není validní a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobce uvedl, že standardní výkon služby příslušníků Pyrotechnické služby je rozvržen tak, že v době od 8:00 do 20:00 hod. je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků, kteří jsou přítomni na službě a vykonávají společně tuto směnu a od 20:00 do 8:00 hod. navazuje pro jednoho člena směny pohotovost. Tato služba je pracovníky zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Žalobce tvrdil, že shora popsáním rozvržením

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracovní doby jsou naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. K tomu žalobce poukázal na § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. s tím, že splňuje definiční znaky dvousměnného a současně též nepřetržitého výkonu služby. Pro dvousměnný provoz musí být splněna podmínka vzájemného střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě, což v projednávaném případě splněno bylo. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo služebnu, není dle žalobce v dané věci právně významná.

4. Žalobce měl za to, že pro výkon služby a výkon pohotovosti jsou kladeny stejné nároky, vyjma změny pracovního místa v době pracovní pohotovosti. Náplní práce žalobce je být připraven k zabezpečení potřeb Pyrotechnické služby a neprodleně reagovat na pokyn a dostavit se do místa výkonu práce. Činnosti vykonávané příslušníkem Pyrotechnické služby v rámci pohotovosti jsou tak shodné s činnostmi, které tento příslušník vykonává v rámci běžné služby. Poznamenal, že po výkonu 24hodinové směny nastupuje na jeho místo jiný příslušník, který vykonává službu ve stejném režimu.
5. Tvrdil, že jeho výkladu nasvědčuje i teleologický výklad § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., neboť jeho smyslem je ve spojení s § 114 odst. 2 tohoto zákona bonifikovat příslušníky, kteří konají službu ve směnném provozu po dobu minimálně 24 hodin a pravidelně se v ní střídají. V dané věci není rozhodné, zda je služba konána výhradně na služebně či částečně na služebně a částečně v místě bydliště příslušníka formou pohotovosti. Pokud by zákonodárce chtěl bonifikovat toliko příslušníky, kteří konají směnnou službu na služebně, pak by jistě tento definiční znak zakomponoval do definice směnného či nepřetržitého výkonu služby. To se však nestalo.
6. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021-40, podle kterého příslušníci vykonávající pracovní pohotovost jsou jediní, „*kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby...*“, obdobně v době služby. Dále pak žalobce poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-518/15 ze dne 21. 2. 2018 (Ville de Nivelles v. Rudy Matzak), z něhož se podává, že uloží-li zaměstnavatelé svým zaměstnancům povinnost dostavit se na základě pokynu zaměstnavatele ve velmi krátké době na pracoviště, je tato doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu.
7. Žalobce dále namítal, že rozdělení směn bylo pouze formální, účelové a motivované snahou žalovaného o finanční úspory. Takovýto přístup dle žalobce nelze aprobovat. Nařízení pracovní pohotovosti představuje výjimečný prostředek, který má být využíván výhradně a pouze v případech naléhavé potřeby. Není možné pracovní pohotovosti ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 407/2021-50, podle kterého ani tvrzení, že v době pracovní pohotovosti příslušníci nevykonávali žádnou činnost nebo se případně uchýlí k odpočinku, nemůže být právně relevantní, jelikož to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby.
8. Žalobce rovněž odkázal na důvodovou zprávu k § 114 zákona č. 361/2003 Sb., ze které dle žalobce vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny podle § 144 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. je složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a dále také odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv místo konání služby. Skutečnost, že část služby je konána mimo služebnu tedy automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim dle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Konečně žalobce poukázal i na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle kterého zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53). Dle žalobce rozvržení pracovní doby zasahuje zásadní měrou do jeho biorytmu, společenského a rodinného života. Zásah do biorytmu žalobce spatřoval již v rozvrhu doby služby, tedy ve dvou 12hodinových úsecích, které na sebe bezprostředně navazují. Navíc podstatná část služby je konána v době od 22 do 6 hodin ráno, čímž je nepochybně narušen spánkový cyklus žalobce. Zásah do společenského a rodinného života žalobce dovozoval ze skutečnosti, že služba zasahuje do cca 80 % všech víkendů a státních svátků. Připomenul, že při pohotovosti je příslušník podstatně omezen v plánování osobního volna.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
11. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 8. 2022 žalovaný setrval na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zdůraznil, že žaloba je ve velké míře obsahově shodná s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž námitky žalobce byly v napadeném rozhodnutí důkladně vypořádány.
12. Dle názoru žalovaného se tvrzení žalobce co do plánování a vykonávání služby příslušníkům odboru munice Pyrotechnických služeb nezakládá na pravdě. Zopakoval, že žalobce vykonával službu v posuzovaném období v jednom typu směny, resp. vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravidelném rozvržení doby služby.
13. Žalovaný zdůraznil, že je třeba od sebe striktně odlišit základní dobu služby, služební pohotovost, službu přesčas a směnný režim služby. Žalobce dle jeho přesvědčení tyto instituty směšuje, přistupuje k extenzivnímu výkladu a snaží se pomocí toho dotvářet směnný režim. Následně žalovaný zopakoval své závěry k institutu služební pohotovosti.
14. K rozdílům mezi výkonem služby a služební pohotovostí žalovaný uvedl, že v době služební pohotovosti je příslušník k výkonu služby připraven, tj. danou službu nevykonává. Na připravenost k výkonu služby pak dle žalovaného nelze nahlížet stejně jako na výkon služby. Služební pohotovost je příslušníky plněna v době odpočinku a je právně i fakticky nemožné, aby v této době příslušník vykonával službu, aniž šlo o službu přesčas. Doplnil, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají žádné služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat.
15. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vykonává směny v délce 24 hodin, které jsou rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Dle žalovaného žalobce opět přistupuje ke směšování výkonu služby a služební pohotovosti a tímto způsobem usuzuje na směnný režim služby. Zároveň jeho tvrzení neodpovídá faktickému výkonu služby žalobce ani příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby.
16. Podle žalovaného nejsou žalobcem uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu na tuto věc přílehlavé, jelikož se netýkají směnného režimu služby v podmínkách služebního poměru příslušníků nebo zvýšení základního tarifu služebního příjmu v souvislosti se směnným režimem služby. Předmětem případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem byl případný doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti konané na pracovišti ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích“). Ve zmíněných případech bylo nezbytné postavit najisto, zda byla služební pohotovost žalobcům nařízena, zda tomu bylo v důležitém zájmu služby a z tohoto důvodu Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo třeba zjistit i to, jakou činnost tito žalobci v rámci služební pohotovosti vykonávali. Předmětem sporu bylo, zda nebyla z materiálního hlediska též v době služební pohotovosti vykonávána služba a zda žalobcům nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda jim náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost.

17. V ostatním pro shodnost žalobních námitek s odvolacími námitkami odkázal na str. 15 - 18 žalobou napadeného rozhodnutí a měl za to, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 181 zákona č. 361/2003 Sb.
18. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
20. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutím služebních orgánů, jimiž byla zamítnuta jeho žádost o doplatek služebního příjmu. Nárok na zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. za výkon služby u Pyrotechnické služby žalobci dle jeho přesvědčení náležel, neboť fakticky vykonával službu ve směnném režimu podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. za účelem zajištění nepřetržitého provozu odboru munice Pyrotechnické služby. Žalobce přitom k závěru o faktickém konání služby ve směnném režimu dospěl s ohledem na nařizovanou (a konanou) služební pohotovost, kterou dle jeho názoru byl u odboru munice nahrazován výkon služby. Služební funkcionáři shledali žádost žalobce nedůvodnou; žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravdělném rozvržení doby služby, resp. že službu ve směnném režimu nevykonával, a tudíž mu nárok na zvýšení základního tarifu nesvědčil.
21. Pro úplnost soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že v posuzované věci se jedná o jeden z více než dvaceti případů žalob příslušníků různých expozitur odboru munice Pyrotechnické služby (zastoupených stejným právním zástupcem), v nichž dotčení příslušníci shodně brojí proti rozhodnutím, jimiž byly zamítnuty jejich žádosti o doplatek služebního příjmu. Argumentace obsažená v žalobách (i v dalších podáních založených v řízení před soudem) je přitom fakticky totožná, resp. jedná se o shodnou právní argumentaci uplatněnou na obdobném skutkovém půdorysu (liší se pouze místo výkonu služby či období, v němž byla služba vykonávána).
22. Městský soud již rozhodl v mnoha těchto skutkově identických případech, které se týkaly jiných příslušníků Pyrotechnické služby. Jedná se o rozsudky ve věcech sp. zn. 9 Ad 10/2022, sp. zn. 9 Ad 16/2022, sp. zn. 10 Ad 11/2022, sp. zn. 10 Ad 13/2022, sp. zn. 11 Ad 8/2022, sp. zn. 14 Ad 11/2022, sp. zn. 15 Ad 6/2022, sp. zn. 15 Ad 11/2022, sp. zn. 17 Ad 11/2022, sp. zn. 17 Ad 13/2022, sp. zn. 17 Ad 16/2022, sp. zn. 17 Ad 17/2022, 18 Ad 9/2022 a konečně sp. zn. 18 Ad 13/2022, v níž osmnáctý senát rozhodl nejdříve, přičemž jeho závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byly přejaty dalšími senáty tohoto soudu. Ve všech těchto věcech přitom soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení. Z této řady obdobných rozsudků byly již dva podrobeny kasačnímu přezkumu, přičemž Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zamítavými rozsudky ze dne 17. 7. 2023, č. j. 2 As 140/2023-46, a ze dne 3. 10. 2023, č. j. 2 As 194/2023-45, potvrdil závěry Městského soudu v Praze.

Při posouzení důvodnosti žaloby v nyní projednávané věci se osmý senát přidržel závěrů vyslovených v rozsudku vydaném ve věci 18 Ad 13/2022 následovaném dalšími zrušovacími rozsudky uvedenými výše, které byly fakticky potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 140/2023 - 52. Obdobně jako ve věci projednávané pod sp. zn. 18 Ad 13/2022 dodává, že se naopak neztotožnil se závěry obsaženými v zamítavém rozsudku ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 Ad 9/2022 - 56. Šestý senát uvedeným rozsudkem rozhodl o zamítnutí žaloby, neboť ji nepovažoval za důvodnou¹, nicméně v odůvodnění dotčeného rozsudku se soud zabýval výlučně režimem výkonu služby, resp. závěry, jež žalovaný učinil ve vztahu ke směnnému provozu ve Vrběticích, nikoli výkonem standardní služby. Osmý senát otázku rozvržení doby služby vykonávané v rámci opatření Vrbětice považuje za mimoběžnou z pohledu předmětu řízení tak, jak byl vymezen podanou žalobou, resp. uplatněnými žalobními body; naopak zásadním shledává posouzení okolností týkajících se faktického výkonu služební pohotovosti příslušníky odboru munice Pyrotechnické služby. Nepovažoval proto, zvláště pak za situace, kdy byly dříve vyslovené opačné závěry potvrzeny rozsudkem kasačního soudu, za účelné vyčkávat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti dotčenému rozhodnutí šestého senátu, neboť se domnívá, že závěry konstatované v rozsudku č. j. 6 Ad 9/2022 - 56 se mívají s podstatou námitek vznášených žalobcem, a osmý senát se tak i z tohoto důvodu necítí být jimi vázán.

23. V posuzované věci totiž osmý senát Městského soudu v Praze nemohl ve světle právě uvedeného přehlédnout, že s ohledem na argumentaci účastníků řízení doplněnou v průběhu řízení před soudem je mezi nimi sporným, zda žalovaný v odvolacím řízení v dostatečné míře posoudil argumenty žalobce, které dle jeho názoru svědčí o tom, že žalobce fakticky vykonával službu ve směnném režimu. Žalobce totiž již v žalobě tvrdil a v dalším průběhu soudního řízení rozváděl, že žalovaný nosnou část jeho argumentace zcela pominul a materiálním posouzením charakteru služby vykonávané v průběhu období vykazovaného formálně jako služební pohotovost se věcně nezabýval, přestože právě toho se žalobce prostřednictvím své odvolací argumentace domáhal. Žalovaný se naopak domníval, že jednotlivé námitky žalobce tak, jak mu byly předestřeny ve správním řízení, vypořádal, přičemž žalobce v podané žalobě přichází se zcela novými tvrzeními, které však nebyly podstatou ani předmětem správního řízení, neboť žalobce je poprvé uplatnil až v řízení před soudem.
24. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ve svém závěru vyšel z ustálené judikatury správních soudů, podle které je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

¹ Žalobce pak v předmětné věci proti rozhodnutí brojí kasační stížností; řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 5 As 29/2023.

Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán založil rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

25. Žalobce již v průběhu řízení před služebními orgány namítal, že mu byla služební pohotovost nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu, přičemž byla obsahově shodná s jeho náplní běžného výkonu služby. K uvedenému závěru soud dospěl zejména na základě žádosti ve znění pozdějších podání, resp. podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí služebního orgánu.
26. Z žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu vyplynulo, že popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby příslušné expozitury a dovodil, že se jedná o faktický výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Žalobce k tomu namítal, že pracovní pohotovostí nelze nahrazovat druhou směnu a upozornil, že pracovní pohotovost představuje výjimečný prostředek, který má být využíván v případech naléhavé potřeby.
27. Z podaného odvolání žalobce pak zejména vyplynulo, že prvostupňovým služebním orgánem bylo nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost. Žalobce tvrdil, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí ve svém důsledku není žádný rozdíl, když příslušníkům Pyrotechnické služby je v režimu služební pohotovosti nařizována činnost, která je právě hlavní náplní uvedených služeb příslušníků.
28. S ohledem na shora uvedené tak nelze souhlasit s žalovaným, že žalobce uplatnil v řízení před soudem odlišné důvody od těch, které uplatnil v žádosti o doplatek služebního příjmu.
29. K uvedené námitce žalovaný (stejně jako služební orgán) obecně poukazoval na rozdíl mezi služební pohotovostí a dobou služby dle zákona č. 361/2003 Sb. a zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Na základě uvedeného měl žalovaný za to, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby a rovněž ani další směnu. Dále vyložil pojmy služba a služební pohotovost podle právní úpravy zákonem č. 361/2003 Sb., aniž by jakkoli reagoval na podstatu argumentace žalobce.
30. Žalobci se tak nedostalo konkrétní odpovědi na jím uplatněnou námitku o pravidelném nařizování služební pohotovosti a její obsahové shodnosti s výkonem služby. Uvedené žalobce přimělo k uplatnění obdobné námitky v žalobě. Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí není totiž zřejmé, zda se žalovaný zabýval otázkou, zda v projednávaném případě byly naplněny zákonné podmínky nařizování služební pohotovosti a jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci služební pohotovosti, respektive čím se odlišoval od výkonu běžné služby.
31. V této souvislosti soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1 As 247/2021-40, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval zcela obdobnou otázkou jako v projednávaném případě, tedy zda z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nebyla vykonávána služba. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku aproboval závěr, podle kterého je pro posouzení oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu nezbytné posoudit tři okruhy otázek, a to (1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena; (2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pohotovost nařízena v souladu se zákonem); a (3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt). Soud doplňuje, že si je vědom, že uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o vojácích. Tato skutečnost však nemůže být důvodem, pro který by výše uvedené závěry nemohly být aplikovány i na projednávaný případ.

32. Pro úplnost soud uvádí, že závěr žalovaného, podle kterého není rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-518/15 pro projednávaný případ přílehlavý, považuje za předčasný. Žalovaný se v projednávaném případě nezabýval konkrétními podmínkami výkonu služební pohotovosti, a tedy nemohl oba případy odpovídajícím způsobem porovnat.
33. Městský soud v Praze proto musí nad rámec výše uvedeného rovněž konstatovat, že žalovaný zatížil své rozhodnutí další vadou, která prozatím brání jeho věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Vzhledem k tomu, že se žalovaný vůbec nezabýval materiálním posouzením služební pohotovosti vykonávané žalobcem (způsobem nařízení služební pohotovosti, charakterem činnosti vykonávané žalobcem, četností jejího výkonu, či tím, v jakém rozsahu byla nařizována ostatním příslušníkům dotčené expozitury), neobstarával žádné podklady, na základě kterých by bylo možné uvažovat o faktické povaze výkonu služební pohotovosti (tj. zda se jednalo toliko o služební pohotovost, nebo zda činnost vykonávaná žalobcem byla ve své podstatě výkonem služby). Žalovaný tedy nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, neboť důvodnost žádosti nelze s ohledem na podklady obsažené ve správním spise posoudit. Za tímto účelem přitom bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu.
34. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný napadené rozhodnutí rovněž zatížil vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jež je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Zdejší soud přitom nepřehlédl, že spisový materiál obsahuje přehled služeb žalobce (tj. údaje o plánovaných a skutečně vykonaných službách), nicméně žalovaný tyto důkazy hodnotil toliko z pohledu formálního (tj. spokojil se s konstatováním, že žalobce v určité době vykonával služební pohotovost, avšak nijak nezohlednil, v jakém objemu a rozsahu tuto činnost vykonával a zda byly pro její výkon splněny zákonné předpoklady). Tímto způsobem fakticky rezignoval na zjištění skutečného stavu věci v kontextu tvrzení žalobce, že výkon činnosti v rámci nařízené

služební pohotovosti se svým obsahem shodoval s výkonem služby, a systematicky tak docházelo k obcházení zákona při výkonu služby, a to nejen v izolovaném případě žalobce, ale v rámci celé expozitury Frýdek-Místek odboru munice Pyrotechnické služby.

35. Za tímto účelem přitom bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu, a to nejenom o podklady ve vztahu k žalobci, ale rovněž ve vztahu k organizaci činnosti Pyrotechnické služby příslušné expozitury. Na výše uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že obsahem spisového materiálu je přehled služeb žalobce (tj. údaje o plánovaných a skutečně vykonaných službách). Na základě tohoto podkladu, který se nadto váže pouze k žalobci, není možno komplexně posoudit faktický průběh výkonu služby a služební pohotovosti, ke kterému dochází v rámci dané expozitury.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Na základě shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému. Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným výše v rozsudku je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. V dalším řízení se žalovaný především bude zabývat podstatou argumentace žalobce ve vztahu k jeho žádosti o doplatek služebního příjmu, tj. v potřebném rozsahu doplní dokazování tak, aby následně mohl posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a dalších příslušníků odboru munice v dotčeném období, resp. jakým způsobem probíhalo nařizování služební pohotovosti, zda byl tento postup v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb., jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci plnění služební pohotovosti a zda se tyto činnosti shodovaly s výkonem běžné služby (případně v jakém rozsahu se lišily). Na základě provedených zjištění pak vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda tyto okolnosti měly vliv na faktické rozvržení doby služby žalobce, a v návaznosti na tyto poznatky znovu posoudí důvodnost žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu.

37. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl návrh žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí. Tento postup však soud v projednávané věci neshledal potřebným. Bude na žalovaném, aby posoudil, zda vady vytykané zdejším soudem odstraní sám, či zda za tímto účelem přistoupí k zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc prvostupňovému orgánu vrátí k novému projednání.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který jej v řízení zastupoval, za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak činila 6 800 Kč, zvýšená o DPH ve výši 21 %, neboť advokát prokázal soudu, že je plátcem DPH, tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.